

Laskuvarjohyppäjät taistelivat lajinsa Suomen mestaruuksista nyt 11. kerran ja kilpailupaikkana oli koko touhun nykyinen keskus, Utti. Se takasi tottuneen kilpailukoneiston ja tutun, miellyttävän ympäristön, joten puitteet olivat erittäin sopivat. Kilpailusta tuli hiukan latteaa, tavanomainen määrä möhlyäksiä tehtiin, loukkaantumisia, vaikkakin lieviä, tuli muutama, ja sää oli kohtuuttoman epäsuotuisa. Viimeksimainitun hartaille voidaan vierittää osa jokaisesta kielteisestä piirteestä mitä kisojen kokonaiskuvasta löytyy kun sitä tarkastelee.

Alkuun satoi. Maailma litisi ja lotisi pahimpaan syysmalliin ja hyppykansa oli kerääntynyt ULK:n parakkiiin pariin kolmeen kerrokseen (pääillekkäisille pakkauspöydille) odottelemaan aikaa parempaa, jota ei sinä päivänä tullut. Sunnuntaina syykin paljastui. Avajaisissa isäntävään edustaja rohkeasti tunnusti, että sää oli tilattu pääkonttorista väärällä kaavakkeella, mutta että korjaustilaus oli jo matkalla. Päivän mittaan parin briefingin jälkeen päästiin sitten hyppäämäänkin. Joukkuetarkkuus oli lajina ja kierros meni läpi ennen pimeän tuloa. Seuraavina päivinä tyyli oli sitten samanlainen. Briefing toiveikkaasti joskus kuudelta aamulla, sitten koetettiin uudelleen kahdelta iltapäivällä ja masentuneesti kuuden jälkeen illalla jonka jälkeen painuttiin saunaan, uimaan tai muualle. Silloin tällöin saatiin kierros läpi, ja niin hyppyä kertyi pikku hiljaa ja ensin saatiin joukkueet jonoon, sitten lauantaina miehetkin — naiset keskeyttivät — ja sunnuntai-iltapäivällä yhdenneltoista hetkellä. Eivät edes yrittäneet koko kilpailua, vaan tyytyivät kolmeen kierrokseen eli minimivaatimukseen. Oikea ratkaisu se olikin, kisat luultavasti jatkuisivat vieläkin jos täydellisyydestä olisi pidetty kiinni.

UUTTA TUOMAROINTIA

Näissä kisoissa käytettiin ensimmäistä kertaa Suomessa tarkkailijatuomaria, joka seurasi kunkin kilpailijan suoritusta erittäin tarkasti kiikarilla. Tarkoituksena oli havaita kaikki poikkeavuudet suorituksessa ja niillä perusteilla ratkaista mahdolliset uusintahypyt. Melkoisen tärkeäksi tämä kiikarimies osoittautuikin, sillä lukuisat turbulenssit tai apuvarjosotkut selvisivät ilman turhua muserutusta useimpien tyytyväisyydeksi. Jälleen kerran sama kysymys kuin monta kertaa ennenkin: Miksi

VANHAA VIINIÄ VANHASSA LEILISSÄ

TEKSTI: ERKKI NÄÄTÄNEN

KUVAT: ERKKI NÄÄTÄNEN & TUULA HEIKKOLA

**Melko tavanomaisiksi
luonnehtivat paikalla olleet
laskuvarjourheiun
tämänvuotisia SM-kisoja,
jotka hypättiin vanhalla
hyvällä paikalla Utissa.
Tälle kesälle tavanomainen
oli myös sää.**

ei aikaisemmin? Ilmeisesti kukaan ei vaan ole hoksannut saavutettavia etuja. Eräs tärkeä tarkkailun kohde oli uloshyppy-paikka. Jos se oli aivan muualla kuin piti, oli uusintahypyn hankkimisessa vaikeuksia ainakin periaatteessa — pieleen meneviä hypypaikkoja ja niistä valitteluja kun ei tainnut olla. Vanhaa tuomarointia ilmeisesti parhaimmillaan esitettiin pläkan tuntumassa sillä ketään ei pahemmin naulattu maahan kiinni

eikä valituksia väärästä jalasta tai varpaasta tai kantapäältä tai ahterista kuulunut niin kuin monesti ennen. Tuomarit ovat oppineet ja kilpailijat ilmeisesti myös ovat luopuneet turhasta marinasta.

TUNAROINTIAKIN

Tämä tunarointi ei kyllä tapahtunut kuin vasta näännyttävien — henkisesti — kisojen loppu-

← Helsinkiläis-tamperelais-SLK-laistunut Kitu Toivonen piti pintansa vanhan kehäketun varmuudella — kokemus toi kolmannen sijan tarkkuudessa ja hopeaa yleiskilpailussa.

→ Tapio Satamon Para-Sled näyttää maassa epämääräiseltä nyssäkältä, mutta ilmasta se toi omistajansa ylivoimaisella tarkkuudella pläkälle.

minuuteilla, mutta vaikutus oli melkoinen. Yleismestaruuden pisteitä laskettaessa tehtiin pikkuinen pikkuinen pikkuvirhe, josta seurasi yleismestarin vaihtuminen ja jopa kymmenkunnan pykälän sijoitusmuutoksia. Virhe keksittiin ja korjattiin sitten syysymällä ja tätä juttua kirjoitettaessa asia lienee kaikilta osilta selvä. Olipahan muuten ainoa selvä möhlyä joka jossain tuntui koko kisoissa. Tunaroinniksi muuten voitaneen lukea melko pitkät briefausväli. Kelit muuttuivat melko nopeasti sille tuulelle satuttuaan ja tarkkavälikäällä käyttämisellä olisi kisat EHKÄ saatu hiukan pienemmällä lopputohinalla läpi — alkoihan viimeinen osuus henkilökohtaisessa tarkkuudessa kolmen aikaan aamuyöstä heti kun kaikki pilootit oli saatu hereille. Taikasana tähän: Arja-pupu. Se tehoi. Makkaralla on kuitenkin toinenkin pää, sillä jos porukan olisi pitänyt venyä kentällä koko ajan ja odotella tietoja parin tunnin välein, pinna olisi taatusti kiristynyt ja hotelli(?)kuolema iskenyt. Ehkei se sittenkään ollut tunarointia?

HIEMAN LATTEUTTA

Olivat vähän latteat kisat. Sää oli pääpukari moisen tunteen heräämisessä, mutta oli siinä kilpailijoillakin osuutta. "Cekkeri" Satamo oli tällä kerralla liian hyvä tai muut liian huonoja. Kolmen ensimmäisen hypyn nollanollien lisäksi harjoitteluhypyillä hypityt samantaiset löivät jauhot suuhun useimmille melkein heti kättelyssä, eikä sen jälkeen kilpailtu voitosta vaan toisesta ja huonommista sijoista. Olavi Kilpinen ja Timppa Nieminen kyllä seuralivat tiukasti kannoilla, mutta joutuivat antamaan periksi, ja niin kisa jakautui kahtia. Toinen osa muodostui Satamon taistelusta senttejä vastaan ja toinen muitten kappailusta sijoituspisteistä. Edellinen oli hiemempi ja jälkimmäinen mielenkiintoisempi. Taso muodostui joka tapauksessa hyväksi, sillä 15 parasta jäi alle metrin keskituloksen eli suunnilleen samaan, mihin Cekkeri käytti kymmenen hypyää. Olihan hänen 95 senttiään tietojen mukaan paras koskaan pohjoismaisissa kymmenen hypyn kilpailuissa hypätty tulos, PE siis. Joukkuetarkkuus oli tasoltaan samanlaista kuin 15 parhaan tuloksen osoitti — LJK:n voittotulos oli 19,14 m 20 hypyllä. Siinä ei ole hirveästi hurraamista kansainvälisiä tuloksia ajatellen, mutta onhan sitä eroa muussakin touhussa. Joka tapauksessa joukkuekilpailu oli kova kuopi-

olaisten ja LJK:n välillä. Laitisen viimeinen hyppy, 4,96 pelästyi kaikki ja luultiin mitalin värin vaihtuvan, mutta varaa siihen kuitenkin oli. Oli 105 senttiä eli yhden hypyn verran.

KOHTALON KOLHAISUJA

Loukkaantumisilta ei välttytty näissäkään kisoissa. Pahin oli Retu Kivisen polvi, joka tarvitsi puukkojunkkarin korjailua, mutta muut neljä, viisi tapausta olivat lievempiä. Jalat ja nimenomaan polvet olivat lujilla, ja syyksi siihen jotkut epäilivät maalaristiä. Hieno — ja kostea — hiekka, johon jää hyvät ja tarkat jäljet kosketuksesta, ei rullaa jalan alta ja anna periksi, vaan pakkautuu helposti tiiviiksi ja kovaksi. Tuomariporukka kuntourheili kiitettävällä tavalla lapioiden kanssa, mutta kovenihan se pläkän ympäristö kun siihen miehiä mätkähteli vähän väliä. Pari varavarjokeikkaakin tehtiin — toiseen oli syynä ilmeisesti turbulenssi ja toiseen joku hässäkkä apuvarjon ja punoksien välillä. Kupu vain irti ja tyylikkäästi varavarjolla alas oli resepti molempiin. Yleisvaikutelmaksi jäi, että loukkaantumisia oli enemmän mutta lievempiä kuin aikaisemmin.

NUMEROITA

Nollanollia tehtiin kaikkiaan 64 kappaletta. Osanottajia oli suunnilleen saman verran. Tyttöjä kaksi, Raija Piltti ja Riitta Koivuvaara ja keskeyttäneitä tusina. Henkilökuntaa hirveästi, lentokoneita kolme ja pilotteja melkein riittävästi. Ja tietysti herrat Turhapuro ja Jäkäpaltio jotka ilmeisesti hoitivat noin seitsemää eri tehtävää tulostaulusta tankkaukseen. Hyppäjä tuli ilman uusintoja 742 ± 2 % ja niistä konekuormia kai noin 180. Lentoaikaa kertyi yhteensä ilmeisesti vajaat puolitoista vuorokautta ynnä siirtolennot. Olihan siinä urakkaa, mikä osoittaa että laskuvarjohyppääjien SM-kiilpailutkaan eivät ole mikään pieni tehtävä yhden kerhon järjestettäväksi. Eipä silti, linjalla Utti-Lappeenranta-Imvola vallitse hyvä yhteistyöhenki ja kerhot auttavat toisiaan kykyjensä mukaan. Siitä voisi jälleen ottaa esimerkkiä muualakin maassa. Ja kerhoissa.

† Plaksio piti briefingtilaisuuksia vähän väliä ja joskus niiden jälkeen pääsi hyppäämäänkin.

† Kisojen kuopus, Anssi Horppu sijoittui 27. sijalle — hyvä saavutus 17-vuotiaalta ensikerhtalaiselta.

† Tamperealaisten Bertta yritti hieman hillityä, mutta tuli parempiin ajatuksiin pienen neuvottelun jälkeen.

† Sietäisi muidenkin kerhosen ottaa oppia streamerien valinnassa. Uttilaisten tiukan laadunvalvonnan huippu oli mallia Kaksonen, Aila.

Uuttanen 8/74

TULOKSET

YLEISMESTARUUS

- 1 Rauno Härkönen IIK 5,522
- 2 Harri Toivonen SLK 5,711
- 3 Tatu Soini LJK 5,974
- 4 Antero Takkala KII 6,148
- 5 Pekka Tuominen LLK 6,166
- 6 Esa Huusari ULK 6,782

JOUKKUETARKKUUS

- 1 LJK 19,14
- 2 KII 120,19
- 3 ULK II 33,00
- 4 SLK I 36,00
- 5 SLU 36,16
- 6 KII II 39,91

HENKILÖKOHTAINEN KUUS

- 1 T Satamo KII 0,95
- 2 R Härkönen IIK 2,82
- 3 H Toivonen SLK 2,86
- 4 O Kilpinen LJK 3,41
- 5 R Koivisto LLK 4,83
- 6 P Tuominen LLK 5,06
- 7 M Angerias JÄSIY 5,67
- 8 T Nieminen VaalK 6,15
- 9 E Huusari ULK 6,67
- 10 A Takkala KII 6,98

TARK-

TAITOHYPPY

- 1 R Härkönen IIK 31,4
- 2 T Soini LJK 31,5
- 3 H Toivonen SLK 32,5
- 4 A Takkala KII 32,7
- 5 P Tuominen UK 34,0
- 6 R Korpinen KII 35,2
- 7 E Huusari ULK 36,7
- 8 H Laitinen LJK 37,1
- 9 E Kausalainen ULK 38,7
- 10 O Kilpinen LJK 40,9
- 11 G Rickwood KII 41,3
- 12 T Satamo KII 42,8
- 13 T Rekola LJK 43,1